

דקדוקי קריאה במגילת רות ובקריאות חג השבועות כולל
יום טוב שני בחור'ל

מגילת רות:

א א ויהי ויהי: היר"ד בשוא נח וכן בכל מקום
א ב נעמי: הנר"ן בקמץ רחב, קרא (קריאה "ישראלית"): Naomi
ושם שני-בניו מחלון: המילה בניו מוטעמת במונח
לגרמיה¹.

ויהי-שם: העמדה קלה ביר"ד הראשונה
א ד וישבו שם: טעם נסוג אחור ליר"ד, עם זאת הש"ן בשוא נע
א ה ומאשה: להקפיד לבטא את המפיק
א ז היתה-שמה: העמדה קלה בה"א הראשונה
א ח לכנה שבנה: הכ"ף והב"ת בשווא נח למרות שהם אחרי
תנועות גדולות²; הש"ן דגושה מטעם "אתי מרחיק"
א י ותאמרנה-לה: שתי מילים מוקפות, הראשונה מבין
השתיים מוטעמת במאייל³

א יג הלהן | תשברנה: לגרמיה ואחריו רביע; תשברנה
ש"ן שמאלית

א יד ותשנה: ש"ן שמאלית. לחמותה: הלמ"ד בפתח. דבקה
בה: טעם נסוג אחור לדל"ת, דגש חזק בב"ת מדין אתי מרחיק
א טז לעזבד: הע"ן בקמץ קטן

א כ אל-תקראנה לי: אין דגש חזק בלמ"ד וכן הדבר בהמשך
א כא ענה בי: טעם נסוג אחור לע"ן. הרע לי: טעם נסוג
אחור לה"א

א כב השבה: הטעם בש"ן מלעיל⁴. וכן בהמשך ב ו, ד ג

ב א מידע: קרי מודע, הדל"ת בקמץ
ב ב אלכה-נא: הלמ"ד בשווא נע. ואלקטה: על אף שבדפוסים
הק"ף מנוקדת לרוב בחטף קמץ, נכון לבטא שם שווא נע, כן
הדבר גם בהמשך. לכי: בניגוד להרגל שבשפה היומיומית,
ההטעמה בכ"ף

ב ג ויקר מקרה: בחלק מהדפוסים מוטעם
תיבת מקרה ברביע אך הנכון הוא בזקף

ב ד ויאמרו לו: טעם נסוג אחור ליר"ד והמ"ם בשוא
נע. יברכך: על אף הקושי, הכ"ף הראשונה בשווא נח

ב ח שמעת: הע"ן בפתח. תעבורי: הטעם ברי"ש מלרע

ב ט יקצרונו: מלרע. נגעך: הנר"ן בקמץ קטן

ב י נכריה: הנר"ן בקמץ קטן

ב יא לא-ידעת תמול: הע"ן בפתח וכן הדבר גם בהמשך, יש
להיזהר מלהבליע את הת"ו שבסוף התיבה הראשונה עם זו
שבתחילת התיבה השנייה

ב יב פעלך: הפ"א בקמץ גדול והע"ן בקמץ חטוף. ותהי: הת"ו
בשווא נח. אשר-באת לחסות תחת-כנפיו: טעם טפחא

בתיבת אשר-באת, יש להקפיד על הפרדת התיבות 'לחסות' -
'תחת'⁵

ב יג שפחתך: החי"ת בקמץ ובהמשך הפסוק בחולם שפחתך
ב יד לה בעז: אין מפיק בה"א ועל כן הב"ת אחריה

רפויה. ויצבט-לה: הב"ת בקמץ קטן. ותאכל: במלעיל

ב יח משבעה: הש"ן בקמץ קטן

ב יט לקטת: הט"ת בשווא נח על אף הקושי

ב כא ותאמר רות המואביה: טעם טפחא בתיבת ותאמר.
תדבקין: הטעם בקר"ף מלרע.

בפרק ג יש לשים לב לקרי וכתב

ג א ייטב-לך: העמדה קלה ביר"ד

ג ג ורחצת | וסכת: לגרמיה ואחריו רביע; לאיש: הלמ"ד
בקמץ ולא בשוא⁶

ג ד בשכבו: הש"ן בקמץ קטן, הכ"ף בשווא נח והב"ת אחריה
רפויה

ג ה אשר-תאמרי -אלי: קרי אלי אך ללא כתיב

ג ט אמתך: כאן במלעיל ובהמשך הפסוק במלרע אמתך.
ופרשת: במלרע

ג יא אל-תיראי: רי"ש בשווא נע, הקורא בשוא נח משנה
משמעות ללשון ראייה

ג יב כי אם גאל: כתיב אם אך ללא קרי; אנכי: הטעם בנר"ן
מלעיל בגלל ההפסק

ג יג ליני | הלילה: לגרמיה ואחריו רביע; לגאלך: הגימ"ל
בקמץ גדול והאל"ף בחטף קמץ; אנכי: הטעם בנר"ן מלעיל

ג טו ואחזי-בה: החי"ת בחטף קמץ הנקראת כחולם.
וימד: המ"ם בקמץ קטן

ג יז נתן לי: טעם נסוג אחור לנר"ן. כי אמר -אלי:
אלי: קרי אלי אך ללא כתיב

ג יח כי-אם-כלה: תיבה כי- מוקפת ולא בתביר

ד א שבה-פה: הפ"א דגושה בדגש חזק בדין דחיק בניגוד
לפסוק הבא שם היא רפה שבו-פה. פלני אלמני: שניהם
במלרע. ויסר וישב: הראשון במלעיל והשני במלרע

ד ג השבה: הטעם בש"ן מלעיל⁷

ד יא הבאה: במלרע

ד יב ילדה: הלמ"ד בשווא נע, אחרת משנה משמעות.

ליהודה: הלמ"ד בחירק מלא, אין לבטא שווא ביר"ד

ד יד ויקרא: הוא"ו בשווא

ד טו ויהי לך: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה. אשר-
אהבתך: הטעם בב"ת, במלעיל. הב"ת פתוחה והת"ו

בסגול. ילדתו: הטעם בדל"ת והיא בפת"ח. טובה לך: טעם
נסוג אחור לט"ת

ד יח פרץ: הפ"א קמוצה, על אף שאינה מוטעמת באתנח או סר"פ

ד כ את-שלמה: ש"ן שמאלית

ד כב את-ישי: הש"ן בקמץ

⁵ לאלו שאינם מבחינים בין ת"ו רפויה לדגושה, וגם אינם מכירים
בהבחנה של קריאת ת"ו רפויה כסמך.

⁶ הקורא בשווא משנה משמעות.

⁷ הקורא מלרע משנה משמעות.

¹ מונח שהוא טעם מפסיק, מופיע לרוב לפני רביע ראה על כך בספרו של
הרב ברויאר "טעמי המקרא" עמ' 66.

² אין זה יוצא מן הכלל: כאשר ההטעמה בהברה המונעת בתנועה גדולה,
השווא שלאחריה הוא נח

³ במ"ם יש מאיילא, על אף הדמיון בינו לבין הטיפחא, המאיילא הינו
טעם מחבר (הוא מופיע גם בקריאת המפטיר של שבועות).

⁴ יש כאן שינוי משמעות אם יקרא מלרע.

קריאה לשבועות שמות יט:

יט ב וַיַּחַן-שָׁם: געיה ביר"ד

יט ג וַתֵּגֵד: הגימ"ל בצירי

יט ה וְהִיטָם: במלעיל. סגולה: יש להדגיש את הלמ"ד

יט ו תַּהֲיוּ-לִי: געיה בת"ו

יט י וְקִדַּשְׁתָּם הַיּוֹם וּמָחָר: על פי ברויאר ורוב הספרים אשר בידינו, ההטעמה היא - מרכא טפחא אתנח.

יט יג יִירָה: יר"ד ראשונה בחירק חסר, יר"ד שניה בקמץ ובדגש חזק

יט יח עָשָׂן: מנוקד קמץ ופתח, פועל בעבר (תורה קדומה). אָשָׁר

יֵרֵד עָלָיו ה' בָּאֵשׁ: להקפיד על הפרדת ה' – באש⁸

יט יט הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מְאֹד: טעם טפחא בתיבה הוֹלֵךְ

יט כד פֶּן-יִפְרָץ-בָּם: הר"ש בקמץ קטן

עשרת הדברות

בטעם תחתון: מִבֵּית במונח עֲבָדִים באתנח, הפסוק הראשון מסתיים בתחילת הדיבר השני בתיבה עַל-פָּנָי

בטעם עליון: מִבֵּית במרכא עֲבָדִים בסילוק וזהו הנוסח הנכון לטעם עליון. אין להשגיח על אותם הוצאות אשר צירפו את הדיבר הראשון והשני אל פסוק אחד ארוך. הפסוק השני מתחיל ב- לֹא יִהְיֶה-לָּךְ וטעם אתנח בתיבת לְשֹׁנָאִי. כך יוצא שכל דיבר נתון בפסוק נפרד.

כמו כן, אין להשגיח כלל על הרביע שיש בקורן במילה עבדים.

כ ה תַּעֲבֹדֶם: הת"ו בקמץ רחב והע"ן בקמץ קטן. קָנָא: קו"ף פתוחה ויש להדגיש את הנ"ן להבדיל לשון קנאה מלשון קנין. וְעָשָׂה: טעם נסוג אחור לע"ן

פסוק	טעם עליון	טעם תחתון
ט	וְעָשִׂיתָ כָּל-מְלָאכְתָּךְ: מְלָאכְתָּךְ: וְעָשִׂיתָ בטעם משרת ולכן הכ"ף בתיבת כָּל רפויה	וְעָשִׂיתָ כָּל-מְלָאכְתָּךְ: וְעָשִׂיתָ בטעם מפסיק - הכ"ף בתיבת כָּל דגושה
יג	לֹא תִרְצָח: ס לֹא תִנָּאֵף: ס לֹא תִגְנֹב: הת"וין דגושות	לֹא תִרְצָח ס לֹא תִנָּאֵף ס לֹא תִגְנֹב הת"וין דגושות, הצד"י בקמץ גם בתחתון

כ יד וְעָבַדוּ וְאָמְתוּ וְשֹׁרֵו וְחִמְרוּ: וא"ו החיבור מנוקדת: שווא, פתח, שווא, פתח

כ טז וְאֵל-יִדְבָּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן-נָמוּת: יש להחיש את

קריאת התיבה אֱלֹהִים להסמיכה לתיבה הקודמת

כ כ אֱלֹהֵי כֶסֶף: טעם נסוג אחור ללמ"ד

⁸ יש להחיש את קריאת שם ה' כך שיישמע קרוב יותר לתיבה הקודמת
⁹ מקור השיבוש כנראה בכך שחלק מהדפוסים וכתבי היד הטעימו הטעמה כפולה על גבי אותו טקסט וכך נוצר קושי לזהות את ההטעמה המיועדת לכל חלוקה

כ כג לֹא-תִגְלֶה: הת"ו בחירק חסר ודגש חזק בגימ"ל הקמוצה

מפטיר חג השבועות במדבר כח:

כו בְּהַקְרִיבְכֶם שני טעמים במילה, הב"ת בתוך המילה בשוא נע. בְּשִׁבְעַתִּיכֶם: הטעם בע"ן הוא מאיילא (ראה על כך לעיל בהערה על מגילת רות א י)

הפסרת חג השבועות יחזקאל א:

ב יוֹכֵיץ: בשאר מקומות יהויכין, אבל כאן היר"ד בחולם

ד וְאַרְאֶה: הטעם באל"ף מלעיל. בָּאֵה: הטעם באל"ף מלרע¹⁰ וְנָגַה-לֹּ: מילים מוקפות¹¹ מוטעמות במרכא טיפחא כבמילה אחת, וגעיא (מתג) בגימ"ל¹² למנוע הבלעת הה"א המופקת. בפסוק כז המילים פרודות וגם שם יש געיא.

ז וְנִצְעִים: הצד"י הראשונה בשווא נע, בחלק מהדפוסים מופיע חטף פתח להורות על הנעת השווא בלבד ולא על קריאת החטף עצמו.

ח אֲרַבְּעַת: במלעיל, כן הדבר גם בהמשך

ט חֲבֵרַת: הטעמה משנית בח"ת, מרכא תביר באותה מילה.

יא מְלַמְעָלָה: הלמ"ד אחרי המ"ם רפויה. שְׁתִּים: בתיב ולא בפשטא כפי שמופיע בקורן ואחרים. גְּוִיתִיהֶנָּה: הוא"ו בחיריק חסר והיר"ד אחריה בחולם ודגש חזק

כא וּבִהֲנִשְׁאֵם: הב"ת בשווא נח אע"פ שיש געיא לפניו. השי"ן בשוא נע

כה בְּעַמָּדָם: הע"ן בקמץ קטן

כז כְּמִרְאֵה-אֵשׁ: יש להקפיד לבטא פעמיים צירה שלא ייבלע השני בתוך הראשון

קריאת יום ב לאחינו שטרם זכו לעלות לארץ ישראל, כשחל בשבת מתחילים 'עשר תעשר' דברים יד:

יד כג מַעֲשֶׂר: הע"ן בשווא נח

יד כד שְׂאֵתוֹ: השי"ן בשוא והאל"ף בצירי

יב בִּרְכָךְ: כ"ף ראשונה בשווא נח, על אף הקושי. כן הדבר גם בהמשך הפרק

יד כה בִּידָךְ: ולא בידך, הדל"ת בשוא נע לא בסגול והטעם בכ"ף

יד כו תִּשְׁאָלֶךְ: געיה בת"ו. האל"ף בקמץ רחב והלמ"ד בשוא נע.

יז וְאֶכְלָתָ שֵׁם: טעם נסוג אחור לכ"ף ודגש חזק בשי"ן מדין אתי

¹⁰ הקורא מלעיל משנה משמעות

¹¹ במהדורת ברויאר אין כאן הקפה וכן בפסוק כז אין הקפה. בתוכנת כתר בר-אילן מוקף. בכתר עצמו קשה לקבוע. תשובה שקיבלתי על ענין זה מרפאל זר (ראש מדור מסורה במפעל המקרא, האוניברסיטה העברית): ר' אליהו שלום.

אנא הבט במהדורות מפעל המקרא על אתר. ישבנו שבעה נקיים על תיבה זו, ולבסוף הטרחנו את עצמנו להיכלל הספר כדי לעיין בכתר במקור. ההעתקה של מהד' בר אילן נכונה, למרות הזרות. ויש לציין עוד, כי המרכא שבאות נר"ן היא תיקון (בכתר) מגעיה, והגעיה שבאות גימ"ל היא תוספת. סייע לגרסת הכתר אפשר למצוא בכתב יד קהיר, וכן בכתב יד (=ניו יורק, ENA 346).

בברכה, רפאל זר (ראש מדור מסורה במפעל המקרא, האוניברסיטה העברית)
 רפאל זר
 רכז המערכת
 מפעל המקרא

אני מודה בזה לרפאל זר על התשובה המהירה והבהירה. ומכאן שנוסח המקרא צריך בדיקה ודקדוק. גם בדיקה מצילומים אינה מספיקה לפעמים.

¹² עיין הערת רפאל זר שהגעיא כאן נוספת, אבל בפסוק כז היא מקורית.

הפטרות יום טוב שני של גלויות לאחינו שטרם זכו לעלות לארץ ישראל, חבוק ג א-יט:

א לַחֲבֻקִּיק: הַלֹּמֶד בַּפֶּתַח
ב יִרְאֵתִי: בַּמִּלְעִיל¹⁵. פֶּעֶלְךָ: הַפִּי אַבְקֵם רַחֵב, הַעֲיִן בַּקֶּמֶץ קֶטֶן
ג אֱלֹהִי: הַטַּעַם בַּלֹּמֶד¹⁶
ד וְנִגְהֶה: בַּמִּלְעִיל וּמִפִּיק בַּהֲאֵל לַמְרוֹת הַקּוֹשִׁי¹⁷
ה יִלְךְ דְּבַר: טַעַם נִסּוּג אַחֲרֵי לִירְדִי. וַיֵּצֵא רֶשֶׁף: כֵּאֵן הַטַּעַם לֹא נִסּוּג אַחֲרֵי
ו וַיִּמְדֵּד אֶרֶץ: טַעַם נִסּוּג אַחֲרֵי לִמֵּם. שָׁחוּ: שִׁין יִמְנִית וּבַמִּלְרַע
ח הַבְּנֵה־רִים: הֲאֵל הַשְּׂאֵלָה מִנּוּקֶדֶת בַּחֲטָף פֶּתַח וּלְכֵן גַּם הַבִּלִּית אַחֲרֵיהֶם רַפּוּיָה
ט אָמַר סֵלָה: טַעַם נִסּוּג אַחֲרֵי לֹא־לֵךְ
יֹא עֲמַד זְבֻלָּה: טַעַם נִסּוּג אַחֲרֵי לֵעֵין וְגַם הַתִּיבָה הַשְּׁנִייה בַּמִּלְעִיל
יג מִחֻצַּת רֹאשׁ: הַרִי"ש דְּגוּשָׁה בְּאֻפֶּן נִדִּיר מִדִּין אֲתִי מִרְחִיק¹⁸
יז לֹא-עָשָׂה אֲכָל: טַעַם נִסּוּג אַחֲרֵי לֵעֵין
יח אֶעֱלֹזָה: הַעֲיִן בַּשְּׂוֹא נַח
יט יֵי אֲדָנִי: יֵשׁ לִקְרֹא שֵׁם הַהוּיָה הָרֹאשׁוֹן: אֱלֹהִים.
לִמְנַצֵּחַ: הַלֹּמֶד לֵאלֹהִי גַעִיָּה, הַמֵּם בַּשְּׂוֹא נַח וְכֵן בְּכָל סֵפֶר תַּהֲלִים

דקדוקי קריאה בפרשת נשא בהפטרות ובראשון של בעלות

ד כג לִצְבָּא: הַבִּלִּית רַפּוּיָה
ד לֹא וַעֲמֹדִיו: הַוִּי"ו בַּשְּׂוֹא וְלֹא בַּפֶּתַח
ה ב לִנְפֶשׁ: הַלֹּמֶד קְמוּצָה
ה ז לֹא־אֶשֶׁר אֶשֶׁם לוֹ: כֵּךְ הִיא הַהֲטַעְמָה הַנִּכּוֹנָה טִיפְחָא-מִרְכָּא-סו"פ וְלֹא מִרְכָּא-טִיפְחָא-סו"פ כִּפִּי שְׂמוּפִיעַ בַּהֲרַבָּה דְּפּוֹסִים
ה ח הַמּוֹשֵׁב: שִׁין קְמוּצָה
ה יג אִישָׁה: יֵשׁ לַהֲקִפִּיד עַל הַשְּׁמַעַת הַמִּפִּיק לַמְנוּעַ שִׁיבוּשׁ מִשְׁמַעוֹת. וְנִעְלָם: הַעֲיִן בַּשְּׂוֹא נַח. נִתְּפָשָׁה: שִׁין שְׂמַלִּית וּמִלְעִיל
ה טו כִּי-מִנְחַת קִנְאָתָהּ הוּא: הוּא בַּלְשׁוֹן זָכָר, מוֹסֵב עַל הַקֶּמֶץ (רִשִּׁי)
ה טז וְהַעֲמִדָה: הַעֲמִידָה קְלָה בַּהֲאֵל הָרֹאשׁוֹנָה וּמִפִּיק בַּסּוּף הַמִּילָה
ה יז בְּקֶרֶקֶע: בַּמִּלְרַע
ה יח הַמֵּאֲרִים: הַמֵּם בַּשְּׂוֹא נַח וְהַרִי"ש הָרֹאשׁוֹנָה בַּשְּׂוֹא נַעֲרִי, כֵּן הַדְּבַר בַּהֲמִשָּׁךְ
ה יט שְׁטִית: שִׁין שְׂמַלִּית
ה כ אֶת-שְׂכֻבָּתוֹ: הַכִּי"ף בַּקֶּמֶץ קֶטֶן
ה כב וְבָאוּ: הַטַּעַם בַּבִּלִּית מִלְעִיל. בְּמִעֵיךְ: גַּעִיָּה בַּבִּלִּית
ה כד וְהִשְׁקָה: לֵאלֹהִי מִפִּיק בַּהֲאֵל

¹⁵ מְקוֹם הַנְּחֻת טַעַם זֶרְקָא הוּא בַּסּוּף הַמִּילָה לֵאלֹהִי קֶשֶׁר לְמִקּוֹם הַהֲטַעְמָה.
¹⁶ הַקּוֹרָא אֱלֹהִיָּה [Eloha] הֵן מִלְעִיל וְהֵן מִלְרַע מִבְּטָא שֵׁם קְדוֹשׁ בְּשִׁיבוּשׁ. הַקְּרִיאָה הַנִּכּוֹנָה, אֲשֶׁכְּנִי: אֱלֹהָהּ הַקּוֹרָא אֱלֹהִיָּה [Eloha] הֵן מִלְעִיל וְהֵן מִלְרַע מִבְּטָא שֵׁם קְדוֹשׁ בְּשִׁיבוּשׁ. הַקְּרִיאָה הַנִּכּוֹנָה, אֲשֶׁכְּנִי: אֱלֹהָהּ [Eloah]; עֲדוֹת הַמְּזֻרָּח וְהַמְּעֻרָּב (צִפּוֹן אֲפִרְקָה) אֱלֹהִי [Elowah].
¹⁷ אֶחָד מִחֻמְשַׁת הַשְּׁוֹרִשִׁים שֶׁהֵא"א שׁוֹרִשִׁית וּבַמִּפִּיק, רֹאשִׁי תִיבוֹת: גִּין כֶּתִם
¹⁸ רִי"ש אֵינָה מִקְבֶּלֶת דָּגֶשׁ בְּדֶרֶךְ כָּלֵל, אֲבָל יֵשׁ יוֹצֵאִים מִהַכָּלֵל
¹⁹ הַחֲטָף הַמּוּפִיעַ בַּחֲלָק מִהַדְּפּוֹסִים אֵינּוּ אֵלָּא לַהּוֹרֹת עַל הַנְּעוּת הַשְּׂוֹא

מִרְחִיק
טו ב לֹא-יָגֵשׁ: שִׁין שְׂמַלִּית
טו ד יִהְיֶה-בָּךְ: גַּעִיָּה בִירְדִי הָרֹאשׁוֹנָה וְדָגֶשׁ חֶזֶק בַּבִּלִּית מִדִּין דְּחִיק
טו ו וְהַעֲבִטָה: הַעֲמִידָה קְלָה בַּהֲאֵל לַמְנוּעַ הַבִּלְעַת הַעֲיִן הַחֲטוּפָה, וְעַל אִף הַקּוֹשִׁי, הַטִּי"ת בַּשְּׂוֹא נַח
טו ז תִּקְפֹּץ: הַפִּי דְּגוּשָׁה
טו ט קִרְבָּה: הַקִּי"ף בַּקֶּמֶץ רַחֵב וְהַרִי"ש אַחֲרֵיהֶם בַּשְּׂוֹא נַח. וְרַעָה עֵינֶיךָ: יֵשׁ לַהֲקִפִּיד, כְּבֹכֵל מְקוֹם אַחֲרֵי בַּמִּקְרָא, עַל קְרִיאַת הַעֲיִן שֶׁאֵם לֹא כֵן, מִשְׁבֵּשׁ אֶת מִשְׁמַעוֹת הַכְּתוּב
טו יֹא לַעֲנִיד: הַעֲמִידָה קְלָה בַּלֹּמֶד לַמְנוּעַ הַבִּלְעַת הַעֲיִן הַחֲטוּפָה, הַנּוּ"ן בַּחֲרִיק חֲסֵר וּלְכֵן הִירְדִי אַחֲרֵיהֶם דְּגוּשָׁה. וְלֹא־בִינְךָ: הַלֹּמֶד וְגַם הַבִּלִּית בַּשְּׂוֹא נַח, הִירְדִי בַּחֲלוֹם וְהַנּוּ"ן אַחֲרֵיהֶם בַּשְּׂוֹא נַח: וְלֹא־אֲבִינְךָ
טו יב וְעִבְדְּךָ: הַבִּלִּית בַּקֶּמֶץ גָּדוֹל וְשׂוֹא נַח בַּדְּלִית, כֵּן הַדְּבַר גַּם בַּהֲמִשָּׁךְ פֶּסֶח
טו יד וּמִיָּבֶדֶת: הַמֵּם בַּחֲרִיק חֲסֵר וְהִירְדִי אַחֲרֵיהֶם דְּגוּשָׁה וּמִנּוּקֶדֶת אִף הִיא בַּחֲרִיק חֲסֵר
טו טז אֶהֱבֶךָ: הַבִּלִּית בַּשְּׂוֹא נַח
טו יז תַּעֲשֶׂה-בִּן: הַעֲמִידָה קְלָה בַּתִּי"ו וְדָגֶשׁ חֶזֶק בַּכִּי"ף מִדִּין דְּחִיק
טו יח בְּשִׁלְחֶךָ בְּאִזְלָא (קְדָמָא) וְלֹא בַּפֶּשֶׁטָא. בַּהֲרַבָּה חוּמְשִׁים אֵין לַהֲבַחֵין בִּינֵיהֶם כִּי כֵּאֵן הַקְּדָמָא הִיא עַל הָאוֹת הָאֲחֵרוֹנָה
טו כ תִּאֲכַלְנָה: הַכִּי"ף בַּשְּׂוֹא נַח וְלֹא בַּחֲטָף פֶּתַח
טו כא תִּזְכְּרֶנּוּ: הַבִּלִּית קְמוּצָה
טז א וְעָשִׂיתָ פֶּסַח: הַפִּי דְּגֶשׁ חֶזֶק מִדִּין אֲתִי מִרְחִיק בְּמִקּוֹם אֶשְׁרֵי-יִבְחָר: תִּיבַת אֶשֶׁר מוֹקֶפֶת וְלֹא בְּמוֹנַח
טז ב וְזִבְחַת פֶּסַח: טַעַם נִסּוּג אַחֲרֵי לִבִּלִּית
טז ג תִּאֲכַל-עֲלִיו: יֵשׁ לַהֲעַמִּיד קְלוֹת אֶת קְרִיאַת הַתִּי"ו מִפְּנֵי הַגַּעִיָּה שֵׁם
טז ה נָתַן לָךְ: הַטַּעְמָה בַּתִּי"ו, אֵין טַעַם נִסּוּג אַחֲרֵי לִנּוּ"ן
טז ו לִשְׁכֵּן שְׁמוֹ שֵׁם: תִּיבַת שֵׁם בַּתְּבִיר, אֵין לַהֲסַמִּיכָה לַתִּיבָה שְׁלִפְנִיה בְּזִקָּף בְּשׁוֹנָה מִקְדוּמוֹ יֵד כֵּב לִשְׁכֵּן שְׁמוֹ שֵׁם
טז יג בְּאַסְפָּךְ מִגְרָנְךָ: גַּם הָאֵל"ף וְגַם הַגִּימֵל בַּקֶּמֶץ קֶטֶן
טז טו בְּכָל תְּבוּאֹתֶיךָ: בְּכָל בְּמַהֲפֵךְ וְלֹא בַּמִּקְרָא וּלְכֵן הַכִּי"ף בַּחֲלוֹם וְלֹא בַּקֶּמֶץ קֶטֶן
טז טז יִרְאֶה כָּל-זְכוּרֶיךָ: בַּקְּדָמָא וְאִזְלָא וְלֹא בַּתְלִישָׁה (לֹא קוֹרֵן אִךְ יֵשׁ חוּמְשִׁים)
טז יז נָתַן לָךְ: גַּעִיָּה בְּנּוּ"ן מִלְעִיל. וְהִלְכָתָה: מִלְרַע
טז ט שְׁבַעַת: הַשִּׁין בַּקֶּמֶץ¹³. תִּסְפֹּר-לָךְ: הַפִּי בַּקֶּמֶץ חֲטוּף
טז י וְעָשִׂיתָ: מִלְעִיל, וְכֵן בַּהֲמִשָּׁךְ. יְבָרְכֶךָ: הַכִּי"ף הָרֹאשׁוֹנָה בַּשְּׂוֹא נַח, וְכֵן בַּהֲמִשָּׁךְ¹⁴
טז יג בְּאַסְפָּךְ מִגְרָנְךָ: הָאֵל"ף וְהַגִּימֵל בַּקֶּמֶץ חֲטוּף
טז טו בְּכָל תְּבוּאֹתֶיךָ: בְּכָל בְּמַהֲפֵךְ וְלֹא בַּמִּקְרָא וּלְכֵן הַכִּי"ף בַּחֲלוֹם וְלֹא בַּקֶּמֶץ קֶטֶן
טז טז יִרְאֶה כָּל-זְכוּרֶיךָ: בַּקְּדָמָא וְאִזְלָא וְלֹא בַּתְלִישָׁה (לֹא קוֹרֵן אִךְ יֵשׁ חוּמְשִׁים)
טז טז אֶשְׁרֵי יִבְחָר: קֶמֶץ בְּזִקָּף קֶטֶן, הַחִלִּית בַּקֶּמֶץ

¹³ הַקּוֹרָא בַּשְּׂוֹא מִשְׁנָה מִשְׁמַעוֹת. וְכֵן בַּהֲמִשָּׁךְ הַפֶּרְשָׁה וּבְכָל מְקוֹם בַּמִּשְׁמַע שְׂבוּעַ – שְׁבַעִיָּה יָמִים.
¹⁴ אֲפִשֵׁר לֵאמֹן אֶת הַדִּיבּוּר לְבִטָּא כֵךְ.

ה כז וְהִשָּׁקָה... בְּאִשָּׁה: מפיק בה"א

ה ל וְעָשָׂה לָהּ: טעם נסוג אחר לע"ן

ו ד כָּל יְמֵי נְזָרוֹ: טעם טפחא בתיבת כָּל

ו ה עַד-מְלֵאֲתָה: האל"ף כלל אינה נשמעת, כן הדבר בהמשך פס' יג

ו ז וּלְאַחֲתָו: וי"ו החיבור הפכה לשורק²⁰, הלמ"ד אחריה בשוא נח והאל"ף בפתח

ו יט אַחֲרֵי הַתְּגַלְתּוֹ אֶת-נְזָרוֹ: טעם טפחא בתיבת אַחֲרֵי

ו כג תְּבַרְכּוּ: הרי"ש בשווא נע למרות הדפוסים הרבים הנוהגים לנקד חטף פתח (ראה הערה על ה יח). אָמֹר: אל"ף בקמץ

ו כד יְבָרְכֶךָ²¹: העמדה קלה בב"ת ולא ברי"ש כפי שנוהגים מרבית הכוהנים בברכתם. על אף הקושי, הכ"ף הראשונה בשווא נח

ו כז וְשָׁמוֹ: במלרע

ז ג וְשָׁנִי עֶשֶׂר בְּקָר: המילה וְשָׁנִי במונח ואינה מוקפת כפי שמופיע בחלק מהדפוסים. לְאַחֲדָה: הלמ"ד בשווא ולא בקמץ

ז ז אֲרַבְעָתָה: במלעיל

ז יג קָעֵרָתָה: העמדה קלה בקו"ף למנוע הבלעת העי"ן החטופה

ז פד מְזַרְקִי-כֶסֶף: העמדה קלה במ"ם

ז פז אֵילִם שְׁנַיִם-עֶשֶׂר כְּבָשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה: תיבת שְׁנַיִם-עֶשֶׂר בפשטא

ז פט וּבְבֹא: על אף הקושי, הבי"ת הראשונה בשווא נח. מְדַבֵּר: המ"ם בחירק והדלי"ת דגושה, הקורא בשווא משנה משמעות

הפסרת נשוא, שופטים יג:

ב מִצָּרְעָה: הצד"י בקמץ חטוף וכן הדבר בסוף ההפסרה

ג יִלְדָּתָה... וְיִלְדָּתָה: הדלי"ת בשווא נח. אין לקרוא יִלְדָּתָה, כן הדבר בהמשך הפרק

ד הַשֹּׁמֵרִי: במלעיל

ו לְאִשָּׁה: מפיק בה"א ויש לשים לב לכך גם בהמשך הפרק

ח וַיַּעֲתָר: העי"ן בשווא נח

יב מֶה-יְהִיָּה: דגש חזק בי"ד הראשונה מדין דחיק

טו נַעֲצָרָה-נָא: העי"ן בשווא נח, הצד"י בשווא נע, כן הדבר גם בפסוק הבא

יח וְהוּא-פְּלֹאִי: כל התיבה בטעם סו"פ (סילוק) ואין לפניו טפחא. האל"ף נחה, קרא: פְּלִי.

כא וְלֹא-יִסָּף עוֹד: טעם נסוג אחר ליו"ד; לְהִרְאֶה ולא כצפוי: לְהִרְאֶת

ראשון של בהעלותך:

ב בַּהֲעֲלֹתְךָ: העמדה קלה בה"א ובلم"ד, יש לקרא: בה-על-תך

ו הַלְוִיִּם: הלמ"ד בשווא נח לאורך כל הפרק ולאורך כל המקרא

יג וְהַעֲמַדְתָּ: העמדה קלה בה"א

יד וְהָיוּ לִי: טעם נסוג אחר לה"א

²⁰ בשונה מקודמו שבפרשת אמור: וְלְאַחֲתָו וי"ו בשווא, למ"ד בפתח ואל"ף בחטף.

²¹ אין תרגום לפסוקי ברכת כוהנים.